

Bemærkninger til foranstaaende Forslag.

Den i Bryssel den 2. Juli 1890 undertegnede Antislaveriakt, der bl. a. er underskrevet og ratificeret af Danmark, indeholder i Art. 8—14 Bestemmelser om en Række Foranstaltninger, til Begrænsning af og Kontrol med Indførelsen af Skydevaaben og Ammunition til det Indre af Afrika. Disse Bestemmelser havde til Formaal at komme Slavehandelen tillivs og sikre de afrikanske Folkeslags Tilværelse.

Inden Verdenskrigen er der derefter imellem to eller flere Lande indgaaet adskillige andre Overenskomster om Vaabenhandel.

Ifølge Folkeforbundspagten af 28. Juni 1919, Art. 23, vil Forbundets Medlemmer »overdrage Forbundet det almindelige Tilsyn (Kontrol) med Vaaben- og Ammunitionshandelen med de Lande, hvor det i fælles Interesse er nødvendigt at kontrollere denne Handel«. De Bestræbelser, der har fundet Udtryk i denne Bestemmelse, staar i Forbindelse med Ønsket om at finde Midler til Rustningernes Begrænsning, for hvilke Spørgsmaal Kontrollen med den internationale Vaabenhandel er af største Betydning. I Overensstemmelse hermed afsluttedes der i St. Germain-en-Laye, den 10. September 1919 en Overenskomst angaaende Tilsyn med Vaaben- og Ammunitionshandelen. En Række forskellige Betragtninger, nemlig Hensynet til den Fare, som de betydelige Mængder af Vaaben og Ammunition, der efter Verdenskrigen var ophobet forskellige Steder i Verden, kunde medføre, endvidere Ønskeligheden af særlige Kontrolregler i visse Dele af Verden, Erkendelsen af, at Brysselakten af 2. Juli 1890 ikke længere svarede til Forholdene, og endelig Nødvendigheden af et særligt Tilsyn med Vaabenhandelen paa visse Have, anføres i Indled-

ningen til Overenskomsten som de Grunde, der førte Signatarmagterne til at afslutte den. St. Germain-Traktaten blev undertegnet af Belgien, Bolivia, Czekoslovakiet, Equador, Frankrig, Grækenland, Guatemala, Haiti, Hedjas, Italien, Japan, Jugoslavien, Nicaragua, Panama, Peru, Polen, Portugal, Rumænien, Siam og Storbritannien, men kun ratificeret, henholdsvis tiltraadt af Siam, Kina og Chile.

Ved en særlig Bestemmelse i Fredstraktaterne (Versaillesfreden af 28. Juni 1919, Art. 126, St. Germainfreden af 10. September 1919, Art. 373, Neuillyfreden af 27. November 1919, Art. 290 og Trianonfreden af 4. Juni 1920, Art. 356) er henholdsvis Tyskland, Østrig, Bulgarien og Ungarn paa Forhaand forpligtet til at anerkende de Konventioner, som de allierede og associerede Magter eller nogle af disse har indgaaet eller maatte indgaa med enhver anden Magt om Vaabenhandel.

De ledende Magter erklærede sig rede til at ratificere Traktaten paa Betingelse af, at de alle gjorde det. De amerikanske Forenede Stater erklærede imidlertid at de Forenede Staters Regering var ude af Stand til at antage Konventionens Bestemmelser og til at give nogen Forsikring om, at de vilde ratificere den. Tanken om St. Germain-Traktatens Ikrafttræden maatte dermed betragtes som skrinlagt.

Angaaende Spørgsmaalet om Kontrol med Vaabenhandelen fandt der derefter forskellige Forhandlinger og Overvejelser Sted, der resulterede i Folkeforbundets Indbydelse til de forskellige Magter til at lade sig repræsentere paa en Konference,